ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠ' ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 23 και 24/87 *

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

Με συμβάσεις, αντιστοίχως της 8ης Μαΐου και 1ης Απριλίου 1981, η Mareile Aldinger και η Gabriella Virgili προσελήφθησαν, υπό την ιδιότητα της εκτάκτου υπαλλήλου, από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Τοποθετήθηκαν στην ομάδα του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος (Χριστιανοδημοκρατικού) (ΕΛΚ). Η σύμβαση προσλήψεως ανέφερε ως τόπο εργασίας το Λουξεμβούργο.

Κατόπιν συζητήσεων που διεξήχθησαν ήδη από το 1984, το προεδρείο της ομάδας του ΕΛΚ αποφάσισε, στις 10 Ιουλίου 1985, να προβεί στη μετάθεση στις Βρυξέλλες συμβούλων που ακολουθούν τις κοινοβουλευτικές επιτροπές και των γραμματέων τους, μόλις τα αναγκαία γραφεία θα ήσαν διαθέσιμα. Κατά τη συνεδρίαση της 17ης Ιουνίου 1986, η προεδρία της ομάδας του ΕΛΚ επιβεβαίωσε αυτή την απόφαση, αποφασίζοντας συγχρόνως, για κοινωνικούς λόγους, να την εφαρμόσει μόνο από τον Ιούλιο 1987. Η μετάθεση στις Βρυξέλλες επιβεβαιώθηκε για μια ακόμη φορά, από την προεδρία της ομάδας του ΕΛΚ την 1η Ιουλίου 1986. Με αυτή την ευκαιρία, διευκρινίστηκε ότι:

« Προκειμένου να ληφθούν πλήρως υπόψη τα κοινωνικά προβλήματα των ενδιαφερομένων και ιδίως τα σχολικά προβλήματα, η εν λόγω μετάθεση θα πραγματοποιηθεί τον Ιούλιο 1987.

Προφορική ανακοίνωση κατ' αυτή την έννοια έχει ήδη γίνει στην επιτροπή προσωπικού και στους ενδιαφερομένους, κατά τη γενική συνέλευση του προσωπικού που έλαβε χώρα στο Λουξεμβούργο, στις 29 Ιουνίου, από το γενικό γραμματέα.

Η επιτροπή προσωπικού επιβεβαίωσε σειρά απαιτήσεων που είχαν ήδη διατυπωθεί το 1985, με επιστολή της 19ης Ιουλίου 1985 και το 1986, με επιστολή της 23ης Μαΐου 1986.

Ο γενικός γραμματέας είναι επιφορτισμένος με την ενημέρωση, εγγράφως, του προσωπικού για το οποίο πρόκειται. Θα παραμείνουν, κατά συνέπεια, στο Λουξεμβούργο, η υπηρεσία τεκμηρίωσης και έρευνας και η οικονομική υπηρεσία. »

Με έγγραφο της 16ης Ιουλίου 1986, σύμφωνα με εντολή που του δόθηκε από την προεδρία, ο Sergio Guccione, γενικός γραμματέας της ομάδας, πληροφόρησε τους ενδιαφερομένους υπαλλήλους, μεταξύ των οποίων την Aldinger και τη Virgili, ότι η μετάθεση στις Βρυξέλλες θα πραγματοποιείτο τον Ιούλιο 1987, στο τέλος του σχολικού έτους. Σ' αυτό το έγγραφο, ο Guccione διευκρίνιζε ότι ήταν έτοιμος να εξετάσει με κάθε ενδιαφερόμενο τις λύσεις των ενδεχομένων προσωπικών προβλημάτων και ότι, κατά την εφαρμογή της μεταθέσεως, θα λαμβάνονταν υπόψη προτάσεις της επιτροπής προσωπικού.

Με επιστολή της 7ης Σεπτεμβρίου 1986, απευθυνόμενη στο γενικό γραμματέα της ομάδας, η Aldinger ανέφερε ότι σημείωνε την προβλεπόμενη για τον Ιούλιο 1987 μετάθεσή της. Ζητούσε, ωστόσο, από τον εν λόγω γενικό γραμματέα « να λάβει υπόψη λεπτομερέστερα τα συμφέροντά της », να θελήσει, λαμβανομένης υπόψη της οικογενειακής της καταστάσεως και σύμφωνα με την αρχή της κατ' αίτηση μεταθέσεως (που αφορά ανακοίνωση του γενικού γραμματέα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου — έγγραφο PE 107.136), « να παρατείνει τη δραστηριότητά της στο Λουξεμβούργο μέχρι της λήξεως της συμβάσεως εργασίας του συζύγου της » (προβλεπόμενης για τις αρχές 1989) « να

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

αρχίσει, επ' αυτής της αιτήσεως, σύμφωνα με τα άρθρα 90 και επόμενα του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των μονίμων και μη μονίμων υπαλλήλων, τις διαπραγματεύσεις » που αναφέρει το έγγραφο του Guccione της 16ης Ιουλίου 1986.

Με επιστολή της 17ης Σεπτεμβρίου 1986, η Virgili απευθύνθηκε επίσης στο γενικό γραμματέα της ομάδας του ΕΛΚ, υποβάλλοντας « επίσημη διοικητική ένσταση κατά την έννοια των άρθρων 90 επ. του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης » κατά της ανακοινώσεως της μεταθέσεώς της στις Βρυξέλλες. Αναφερομένη στην εφαρμογή έναντί της της αρχής κατ' αίτηση μεταθέσεως, της περιεχόμενης στο έγγραφο PE 107.136, η Virgili διευκρίνιζε ότι η διοικητική της ένσταση δεν στρεφόταν « κατά της ίδιας της μεταθέσεως » αλλά απέβλεπε μάλλον στο να επιτύχει « επαρκή προθεσμία » για να « επιλύσει ορισμένα προβλήματα οικογενειακής φύσεως ».

Στις 29 Οκτωβρίου 1986, ο πρόεδρος της ομάδας του ΕΛΚ απήντησε στις προαναφερθείσες επιστολές της Aldinger και της Virgili.

Στις απαντήσεις του, ο πρόεδρος της ομάδας του ΕΛΚ διαπίστωνε ότι οι προσφεύγουσες είχαν υποβάλει τις επιστολές τους, κατά την έννοια του άρθρου 90 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, που αφορά τις διοικητικές ενστάσεις κατά αποφάσεως της αρχής και δήλωνε ότι θεωρεί αυτές τις επιστολές ως απευθυνόμενες στο πρόσωπό του υπό την ιδιότητα της ΑΔΑ. Αφού διαβεβαίωνε ότι είχε επανεξετάσει το φάκελο των προσφευγουσών, τόνιζε ότι οι εν λόγω αποφάσεις μεταθέσεως « απορρέουν από την εξουσία οργανώσεως που ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως (ιδίως το άρθρο 7) απονέμει στην ΑΔΑ » και ότι η μετάθεση στις Βρυξέλλες « ανταποκρίνεται σε απαιτήσεις ορθολογικής οργανώσεως και αποτελεσματικότητας της υπηρεσίας των κοινοβουλευτικών εργασιών ». Παρατηρούσε, τέλος, ότι η προθεσμία της 1ης Ιουλίου 1987 χορηγήθηκε γιατί η μετάθεση είναι συνάρτηση της βουλήσεως να « ληφθούν πλήρως υπόψη τα προσωπικά και οικογενειακά προβλήματα » των υπαλλήλων για τους οποίους πρόκειται.

Κατόπιν αυτών των ανακοινώσεων του προέδρου της ομάδας του ΕΛΚ, η Aldinger και η Virgili άσκησαν τις υπό κρίση προσφυγές που πρωτοκολλήθηκαν στη γραμματεία στις 28 Ιανουαρίου 1987.

Με Διάταξη της 13ης Μαΐου 1987, το Δικαστήριο, πρώτο τμήμα, αποφάσισε να ενώσει τις υποθέσεις προς διευκόλυνση της διαδικασίας και για την έκδοση κοινής αποφάσεως.

Με υπομνήματα που κατέθεσε την 1η Απριλίου 1987, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο προέβαλε σε κάθε μια απο τις υποθέσεις ένσταση απαραδέκτου. Με απόφαση τυ Δικαστηρίου της 6ης Ιουλίου 1987, αυτές οι ενστάσεις απαραδέκτου αποφασίστηκε να εκδικαστούν μαζί με την ουσία.

Με αιτήσεις που κατέθεσαν στις 4 Ιουνίου 1987, η Aldinger και η Virgili ζήτησαν την αναστολή εκτελέσεως των προσβαλλομένων αποφάσεων.

Με Διατάξεις του προέδρου του πρώτου τμήματος της 22ας Ιουνίου 1987 (23/87 R, Συλλογή 1987, σ. 2841, και 24/87 R, Συλλογή 1987, σ. 2847), ανεστάλησαν οι αποφάσεις, οι περιεχόμενες στα έγγραφα της 16ης Ιουλίου 1986 του γενικού γραμματέα της ομάδας του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος και στα έγγραφα της 29ης Οκτωβρίου 1986 του προέδρου της ομάδας του ΕΛΚ περί μεταθέσεως, την 1η Ιουλίου 1987 των αιτουσών στις Βρυξέλλες και έγινε επιφύλαξη ως προς τα έξοδα.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

II — Αιτήματα των διαδίκων

Η *Aldinger* ζητεί από το Δικαστήριο:

α) να ακυρωθούν οι αποφάσεις που εκδόθηκαν:

— από την ομάδα του ΕΛΚ τον Ιούνιο 1984,

— από το προεδρείο της ομάδας του ΕΛΚ στις 10 Ιουλίου 1985,

— από την προεδρία της ομάδας του ΕΛΚ στις 17 Ιουνίου 1986 και την 1η Ιουλίου 1986,

— από το γενικό γραμματέα της ομάδας του ΕΛΚ στις 16 Ιουλίου 1986,

και να ακυρωθεί η απορριπτική απόφαση του προέδρου της ομάδας του ΕΛΚ της 29ης Οκτωβρίου 1986·

β) να καταδικαστεί το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Η *Virgili* ζητεί από το Δικαστήριο:

α) να ακυρωθούν οι αποφάσεις που εκδόθηκαν:

— από την ομάδα του ΕΛΚ τον Ιούνιο 1984,

— από το προεδρείο της ομάδας του ΕΛΚ στις 10 Ιουλίου 1985,

— από την προεδρία της ομάδας του ΕΛΚ στις 17 Ιουνίου 1986 και την 1η Ιουλίου 1986,

— από το γενικό εισαγγελέα της ομάδας του ΕΛΚ στις 16 Ιουλίου 1986,

και να ακυρωθεί η απορριπτική απόφαση του προέδρου της ομάδας του ΕΛΚ της 29ης Οκτωβρίου 1986·

β) να δοθεί στην προσφεύγουσα επαρκής προθεσμία, λαμβανομένης υπόψη της προσωπικής της καταστάσεως, και τουλάχιστον όμως μέχρι την 1η Ιανουαρίου 1989·

γ) να καταδικαστεί το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Το *Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να κηρύξει τις προσφυγές απαράδεκτες·

— αν όχι να τις κρίνει αβάσιμες·

— να τις απορρίψει·

— να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων σύμφωνα με τις εφαρμοστέες διατάξεις του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου.

III — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

Επί του παραδεκτού

Το *Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο* προβάλλει το απαράδεκτο των προσφυγών. Υποστηρίζει ότι οι επιστολές που υποβλήθηκαν από την Aldinger και τη Virgili, αντιστοίχως στις 7 και 17 Σεπτεμβρίου 1986, πρέπει να θεωρηθούν όχι ως

διοικητικές ενστάσεις κατά το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, αλλά ως αιτήσεις κατά την παράγραφο 1 του ιδίου άρθρου. Σχετικώς, ισχυρίζεται ότι οι εν λόγω επιστολές δεν αμφισβητούν την εν λόγω απόφαση μεταθέσεως και ότι πραγματικό τους αντικείμενο, όπως προκύπτει τόσο από τη διατύπωσή τους όσο και από το περιεχόμενό τους, είναι αποκλειστικά αίτηση μεγαλύτερης προθεσμίας για την εκτέλεση της μεταθέσεως στις Βρυξέλλες.

Το Κοινοβούλιο τονίζει επίσης ότι, ζητώντας την αναβολή της μεταθέσεως, η Aldinger και η Virgili απλώς έδωσαν συνέχεια στην προσφορά του γενικού γραμματέα της ομάδας του ΕΛΚ, την περιλαμβανόμενη στο έγγραφό του της 16ης Ιουλίου 1986, να εξεταστούν οι λύσεις των προσωπικών προβλημάτων των υπαλλήλων που αφορά η μετάθεση.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο τονίζει περαιτέρω ότι ο πρόεδρος της ομάδας του ΕΛΚ, με το έγγραφό του της 29ης Οκτωβρίου 1986, απέρριψε την αίτηση των προσφευγουσών που αφορούσε την αναβολή της μεταθέσεώς τους. Δεδομένου ότι η Aldinger και η Virgili δεν υπέβαλαν, εναντίον αυτής της απορριπτικής αποφάσεως, διοικητική ένσταση κατά το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, έπεται ότι οι προσφυγές τους είναι απαράδεκτες λόγω μη υποβολής προηγουμένης διοικητικής ενστάσεως.

Οι *προσφεύγουσες* αντικρούουν την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε το Κοινοβούλιο παρατηρώντας, καταρχάς, ότι το άρθρο 90, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης δεν αφορά παρά τις πράξεις που οφείλονται στην πρωτοβουλία του υπαλλήλου, ενώ το άρθρο 90, παράγραφος 2, αφορά τις διοικητικές ενστάσεις κατά των πράξεων που οφείλονται στην πρωτοβουλία της διοικήσεως και, στην προκειμένη περίπτωση, οι προσφεύγουσες αντέδρασαν, με τις επιστολές τους της 7ης και 17ης Σεπτεμβρίου 1986, στην απόφαση του Κοινοβουλίου, την επιβάλλουσα τη μετάθεσή τους στις Βρυξέλλες. Υπ' αυτές τις συνθήκες, οι προαναφερθείσες επιστολές δεν μπορούν να θεωρηθούν παρά ως διοικητικές ενστάσεις κατά το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

Εξάλλου, ο πρόεδρος της ομάδας του ΕΛΚ, λαμβάνοντας θέση, με τις ανακοινώσεις του της 29ης Οκτωβρίου 1986, επί του βασίμου του συνόλου των υιοθετηθεισών από τα όργανα της ομάδας του ΕΛΚ αποφάσεων, ως προς τη μετάθεση στις Βρυξέλλες των υπαλλήλων της, απέδειξε ότι είχε την πρόθεση να απαντήσει όχι σε αίτηση κατά την έννοια της παραγράφου 1 του άρθρου 90, αλλά σε διοικητική ένσταση κατά την παράγραφο 2.

Οι προσφεύγουσες τονίζουν, τέλος, ότι η αναφορά, η περιεχόμενη στις προαναφερθείσες επιστολές τους, στην αρχή της κατ' αίτηση μεταθέσεως, που αφορά το έγγραφο PE 107.136, θα αποδείκνυε, χωρίς καμιά αμφιβολία, ότι είχαν την πρόθεση να ζητήσουν τη μετάθεσή τους στις Βρυξέλλες.

Επί της ουσίας

Ως *κύριο επιχείρημα* οι *προσφεύγουσες* προβάλλουν ότι η μετάθεση στις Βρυξέλλες συνιστά παράβαση της ρήτρας της συμβάσεως εργασίας τους, η οποία προβλέπει ως τόπο υπηρεσίας το Λουξεμβούργο.

Ως *επικουρικό επιχείρημα*, οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι όλες οι προαναφερθείσες αποφάσεις της ομάδας του ΕΛΚ, οι οποίες αφορούν τη μετάθεσή τους στις Βρυξέλλες, είναι μη νόμιμες ως εκδοθείσες:

— χωρίς προηγούμενη διαβούλευση με την επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως·

— σε αντίθεση προς την αρχή της κατ' αίτηση μεταθέσεως, την οποία αφορά η ανακοίνωση του γενικού γραμματέα του Κοινοβουλίου της 16ης Ιουλίου 1986 (έγγρ. PE 107.136)·

— χωρίς οι ενδιαφερόμενες να έχουν προηγουμένως τύχει ακροάσεως, όπως επιβάλλει το άρθρο 38 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης·

— χωρίς να ληφθεί υπόψη, κατά την επιλογή των προς μετάθεση υπαλλήλων, κριτηρίων ορθολογικής οργανώσεως και αποτελεσματικότητας της υπηρεσίας λόγω του ότι, δεδομένου ότι πολλοί σύμβουλοι μετατέθηκαν χωρίς τη γραμματέα/βοηθό τους, δεν διασφαλίζεται πλέον η ενότητα της υπηρεσίας.

Οι προσφεύγουσες προβάλλουν επίσης πλημμέλειες που αφορούν ειδικώς καθεμιά από τις εν λόγω αποφάσεις.

Ειδικότερα, η απόφαση της ομάδας του ΕΛΚ, του Ιουνίου 1984, είναι μη νόμιμη, καθόσον δεν εκδόθηκε από την αρμόδια αρχή κατά το άρθρο 10 του εσωτερικού κανονισμού της ομάδας.

Η απόφαση του προεδρείου της ομάδας του ΕΛΚ της 10ης Ιουλίου 1985 είναι μη νόμιμη, λογω του ότι είναι πλημμελής εξ υπαρχής (ως ερειδόμενη επί όχι αληθούς δηλώσεως του προέδρου της ομάδας, κατά την οποία οι ενδιαφερόμενες είχαν συμφωνήσει για τη μετάθεσή τους στις Βρυξέλλες) και λόγω του ότι εκδόθηκε από όργανο με μη νόμιμη σύνθεση, (ο αριθμός των αντιπροέδρων του προεδρείου ήταν ανώτερος από τον αναφερόμενο στο άρθρο 11 του εσωτερικού κανονισμού της ομάδας του ΕΛΚ).

Οι αποφάσεις της προεδρίας της 17ης Ιουνίου και 1ης Ιουλίου 1986 είναι και αυτές μη νόμιμες ως πλημμελείς εξ υπαρχής καθότι εκδοθείσες από όργανο με μη νόμιμη σύνθεση. Εξάλλου, πάσχουν από υπέρβαση εξουσίας, δεδομένου ότι η προεδρία δεν διαθέτει παρά εξουσία εκτελέσεως των αποφάσεων του προεδρείου.

Η απόφαση του γενικού γραμματέα της ομάδας του ΕΛΚ της 16ης Ιουλίου 1986, καθόσον δεν αποτελεί παρά απλή γνωστοποίηση προηγουμένων αποφάσεων, πρέπει να ακυρωθεί λόγω υπέρβασης εξουσίας, δεδομένου ότι ο εσωτερικός κανονισμός της ομάδας του ΕΛΚ δεν του απονέμει καμιά εξουσία εκδόσεως αποφάσεως.

Τέλος, η απορριπτική απόφαση του προέδρου της ομάδας της 29ης Οκτωβρίου 1986, πρεπει να ακυρωθεί λόγω αναρμοδιότητας και λόγω παραβιάσεως της προηγουμένης αποφάσεως της 16ης Ιουλίου 1986.

Ως *επικουρικότερο* επιχείρημα, οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι έπρεπε να χορηγηθεί μεγαλύτερη προθεσμία για τη μετάθεση στις Βρυξέλλες, λόγω της προσωπικής τους καταστάσεως.

Το *Κοινοβούλιο* παρατηρεί ότι, όσον αφορά τον ισχυρισμό που στηρίζεται στην *παράβαση της συμβάσεως προσλήψεως,* ο τόπος υπηρεσίας μπορεί να τροποποιείται μονομερώς με την τήρηση προειδοποιήσεως τριών μηνών. Εν πάση περιπτώσει, η περί μεταθέσεως απόφαση ανήκει στην εξουσία εκτιμήσεως, στον τομέα της τοποθέτησης του προσωπικού, της οποίας η ΑΔΑ απολαύει δυνάμει του άρθρου 7 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης (του οποίου οι διατάξεις, σύμφωνα με το άρθρο 10 του καθεστώτος που εφαρμόζεται στους μη μονίμους υπαλλήλους, εφαρμόζονται κατ' αναλογία στους έκτακτους υπαλλήλους).

Ως προς τη *νομιμότητα των επιμάχων αποφάσεων,* το Κοινοβούλιο θεωρεί ότι μόνο οι αποφάσεις της προεδρίας της ομάδας του ΕΛΚ της

17ης Ιουνίου και 1ης Ιουλίου 1986 υπόκεινται στο δικαστικό έλεγχο ως προς τη νομιμότητά τους, ενώ η απόφαση του Ιουνίου 1984 είναι ανύπαρκτη, η απόφαση του προεδρείου της 10ης Ιουλίου 1985 αποτελεί πράξη γενικής φύσεως μη υποκείμενη σε προσφυγή, το δε έγγραφο του γενικού γραμματέα της ομάδας της 16ης Ιουλίου 1986 αποτελεί απλή γνωστοποίηση προηγουμένης αποφάσεως.

Εν πάση περιπτώσει, όσον αφορά τους ισχυρισμούς κατά τους οποίους πάσχουν από έλλειψη νομιμότητας όλες οι επίμαχες αποφάσεις, το Κοινοβούλιο τονίζει ότι:

— Η επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως είχε εκφέρει τη γνώμη της ήδη από τις 18 Ιουλίου 1985 και είχε σημειώσει με ικανοποίηση, κατά τις συνεδριάσεις της 17ης και 19ης Ιουλίου 1986, ότι η προεδρία είχε ακολουθήσει αυτή τη γνώμη εκδίδοντας τις αποφάσεις της (της 17ης Ιουνίου και 1ης Ιουλίου 1986) περί μεταθέσεως στις Βρυξέλλες.

— Η ανακοίνωση του γενικού γραμματέα του Κοινοβουλίου (έγγρ. PE 107.136), στην οποία αναφέρονται οι προσφεύγουσες απευθύνεται στο προσωπικό της γενικής γραμματείας του Κοινοβουλίου και δεν αφορά τους μη μονίμους υπαλλήλους που προσλαμβάνονται από τις πολιτικές ομάδες.

— Στις προσφεύγουσες δόθηκε η ευκαιρία να υποστηρίξουν την άποψή τους ως προς τις μεταθέσεις· εν πάση περιπτώσει, το άρθρο 38 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως δεν έχει εφαρμογή κατ' αναλογία επί των εκτάκτων υπαλλήλων.

— Δεδομένου ότι η απόφαση μεταθέσεως στις Βρυξέλλες αφορά το σύνολο των συμβούλων που ακολουθούν τις κοινοβουλευτικές επιτροπές καθώς και τους γραμματείς τους, η κριτική που βασίζεται στην εφαρμογή όχι ορθολογικών κριτηρίων, όσον αφορά την επιλογή του προς μετάθεση προσωπικού, δεν είναι βάσιμη.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο αμφισβητεί επίσης την ύπαρξη πλημμελειών από τις οποίες, κατά τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών, πάσχουν όλες οι επίμαχες αποφάσεις. Ειδικότερα, όσον αφορά την υποτιθεμένη απόφαση του Ιουνίου 1984, το Κοινοβούλιο παρατηρεί ότι τα όσα σχετικώς προσάπτονται σ' αυτήν είναι άνευ αντικειμένου, δεδομένου ότι καμιά απόφαση δεν εκδόθηκε αυτή την ημερομηνία.

Ως προς την απόφαση του προεδρείου της ομάδας του ΕΛΚ της 10ης Ιουλίου 1985, το Δικαστήριο, παρόλον ότι αμφισβητεί ότι η εν λόγω απόφαση μπορεί να προσβληθεί, αφενός, ανασκευάζει τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών περί των συζητήσεων που έλαβαν χώρα εντός του προεδρείου της ομάδας του ΕΛΚ και, αφετέρου, παρατηρεί ότι, κατά την έκδοση της εν λόγω αποφάσεως, η σύνθεση του προεδρείου ήταν κανονική, δεδομένου ότι ο αριθμός των αντιπροέδρων είχε αυξηθεί με αποφάσεις της 18ης και 26ης Ιουλίου 1984.

Προκειμένου περί των δύο αποφάσεων της προεδρίας της ομάδας του ΕΛΚ, της 17ης Ιουνίου και 1ης Ιουλίου 1986, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει οτι εκδόθηκαν τηρώντας αυστηρά τις διατάξεις του εσωτερικού κανονισμού της ομάδας του ΕΛΚ περί κατανομής των αντιστοίχων αρμοδιοτήτων των διαφόρων οργάνων. Πράγματι, σύμφωνα με το άρθρο 10 του εν λόγω κανονισμού, το προεδρείο της ομάδας έπρεπε, στην προκειμένη περίπτωση, να εκδώσει την απόφαση αρχής περί μεταθέσεως στις Βρυξέλλες, ενώ, σύμφωνα με το άρθρο 12, του ίδιου κανονισμού, αρμοδία για να εκδώσει την απόφαση εκτελέσεως της μεταθέσεως ήταν η προεδρία.

Ως προς το έγγραφο της 16ης Ιουλίου 1986, του γενικού γραμματέα της ομάδας του ΕΛΚ, το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι δεν περιέχει καμιά αυτόνομη απόφαση, περιοριζόμενο στο να ανακοινώνει στις ενδιαφερόμενες τη

ληφθείσα από την προεδρία απόφαση μεταθέσεως.

Όσον αφορά, τέλος, την απόφαση του προέδρου της ομάδας του ΕΛΚ της 29ης Οκτωβρίου 1986, το Κοινοβούλιο τονίζει ότι προέρχεται από την ΑΔΑ και δεν αντιφάσκει προς το περιεχόμενο του εγγράφου του γενικού γραμματέα της ομάδας του ΕΛΚ της 16ης Ιουλίου 1986.

Ως προς τις επικρίσεις που αφορούν την προθεσμία ενός έτους που δόθηκε για την εκτέλεση της μεταθέσεως, το Κοινοβούλιο προβάλλει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 7 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, η μετάθεση υπαλλήλου γίνεται αποκλειστικά προς το συμφέρον της υπηρεσίας, πράγμα που επιβεβαιώνει η απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1977, Geist κατά Επιτροπής (61/76, Rec. 1977, σ. 1419). Εν πάση περιπτώσει, το Κοινοβούλιο έλαβε πλήρως υπόψη, στην προκειμένη περίπτωση, τα προσωπικά προβλήματα των υπαλλήλων για τους οποίους πρόκειται, χορηγώντας τους εν τέλει προειδοποίηση δώδεκα μηνών και ορίζοντας ημερομηνία που συμβιβάζεται με τις σχολικές απαιτήσεις των τέκνων τους.

G. Bosco

εισηγητής δικαστής